

FA UNS ANYS, A BARCELONA

Jordi Dalmau Ausàs

Recordo que el passadís que enllaçava la parada de metro amb l'estació semblava un formiguer. Gent acorruada dificultava el pas i l'alentia. Jo pensava en qui sap què. De sobte, la noia del darrera em va tustar i em demanà si li podia dur la bossa fins a l'estació. La munió de gent ens ofegava les veus i amb prou feines ens enteníem, a més, ella parlava anglès. Vaig entendre que em deia que era australiana i que no es trobava gens bé. Vaig accedir de bon grat a fer-li de *mosset* fins a Sants. Ella em seguia de prop. El seu rostre era un mirall de patiment que l'oprimia. Quina devia ser la seva malura? Fos la que fos, va haver d'aturar-se més d'un cop i acotxar-se fins gairebé asseure's al terra. I la gent que no parava d'anar amunt i avall, amb pressa, sempre amb pressa. Jo l'encoratjava tot dient-li que l'estació era molt a prop. Semblava un matxo de tragner, amb la meva bossa carregada fins a dalt i la seva motxilla feixuga. Hi va haver un parell d'aturades que em va semblar que cauria rodona al terra, de tan mal aspecte que feia. Parlava llastimosament i el seu dolor cada minut que passava se'm feia més palès. A la fi vam arribar a l'estació i la vaig acompanyar als serveis. Allí ens vam acomiadar i no se'm va ocórrer res millor que desitjar-li bon viatge. Amb un fil de veu, em va agrair l'ajuda desinteressada que li havia ofert i es va perdre rera la porta dels serveis. Me'n vaig anar de dret a l'enllaç de la línia verda del metro, i un cop assegut al vagó que em duia fins a la plaça de Catalunya, em vaig quedar pensant en aquella noia i en mi, en com vivia la Quaresma i la Pasqua que estava a punt d'arribar. Va arribar un moment en què els pensaments van deixar pas als

"em vaig quedar pensant... Va arribar el moment en què els pensaments van deixar pas als sentiments".

sentiments i llavors és quan se'm va acudir que jo era una mica com l'apòstol Pere, quan un cop rera l'altre negava el Senyor. Com Maria, quan a voltes del dolor en feia alegria. Que era com l'apòstol Joan, que als peus de la creu del desànim quotidià em comprometia a continuar creient. Era com Barrabàs, quan me'n sortia dels embolics de manera triomfant. Com Maria Magdalena, quan els ulls em traïen. I com l'apòstol Judes, el traïdor, quan l'afany de tenir estroncava els sentiments nobles. Que era com la Verònica, quan plorava en veure persones ultratjades, sense estima de ningú, d'absolutament ningú. O com el lladre que sol·lícitament li demanava que es recordés d'ell quan arribés al seu Regne. Una miqueta com Tu, quan em vaig sentir sol en el món reclus d'aquell

"Per uns moments em vaig sentir com el Cireneu que s'encaminava cap al Gòlgota, quan, carregat amb les meves coses, em deies pel darrera amb un anglès trencat: "Pots, si et plau, ajudar-me a portar la bossa?"

vagó de metro. Quan estava a punt d'arribar al meu destí, per uns moments em vaig sentir com el Cireneu que s'encaminava cap al Gòlgota, quan, carregat amb les meves coses, em deies pel darrera amb un anglès trencat: "Pots, si et plau, ajudar-me a portar la bossa?"